

ДІМ Слави Божої

№ 6
квітень
2009 року

«... Я прославлю дім слави Своєї!» (Ісаї 60:7)

Христос Воскрес – Воістину Воскрес!

Вітаю усіх читачів газети з цим світлим, великим святом Пасхи.

Нехай у цей день Ваші серця наповняться безмежною Божою любов'ю, Його миром та радістю.

Воскресіння Ісуса - це тверда основа для віри кожному християнину на вічність з Богом на небі та благословіння усіх сфер життя на землі.

Я благословляю кожного читача усіма тими Божими благословіннями, які написані у Слові й належать нам як спадкоємцям.

Любіть Його, як Він полюбив нас «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однород-

Старший пастор церкви "Дім Слави Божої"
Роман ПРОДИВУС.

ного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся». (Іван.3:16-17). І тоді у Вашому житті буде справжня основа, більше радості та миру.

Міцного Вам здоров'я, успіху в роботі та бізнесі, щастя у сімейному житті. Нехай світло Воскресіння наповнить Ваше життя силою з неба ніколи не розчаровуватися, не здаватися, не опускати руки, вистояти з Христом до кінця й досягнути максимального

успіху в кожній сфері життя.

Пасха - це Христос,

а не обряди, алкоголь, застілля і т. д. «Отож, очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений. Тому святкуймо не в давній розчині, ані в розчині злоби й лукавства, але в опрісноках чистоти та правди!» (1Кор.5:7-8)

В останні дні перед Пасхою усі люди (навіть і атеїсти) роблять багато приготувань до цього свята:

Вимальовують огорожі. Прибирають вулиці. Прикрашають оселі. Випікають калачі та торти. Купляють нову одягу і т. д.

Це все, звичайно, непогані речі. Але Біблія ясно нам показує, що акцент свята повинен бути не на зовнішніх речах, а на внутрішніх.

Свято Пасхи - це День, коли ми повинні привести в порядок насамперед не те, що бачать люди, а те, що бачить Бог.

Не зовнішній вигляд, а внутрішній. Тому-то свято Пасхи - це найперше святість та чистота наших сердець. Це свято коли ми повинні привести своє життя з Богом та людьми відповідно до Слова Божого. Пробачити усіх, хто нас образив. Попросити вибачення у Бога та людей за свої неправильні вчинки. Показати свою любов до Бога та до свого ближнього, і звичайно, що радіти і веселитися. Тому що Ісус не тільки є наш Агнец (Пасха), якого розіп'яли за нас.

Але Він Воскрес!!!

Те, що багато вважали неможливим, або навіть і нерозумним - сталося!

І з того часу кожен житель землі отримав доступ до вічності з Богом через віру в Ісуса Христа.

І якщо Ви ще не знаєте де будете у вічності, або у Вас є сумніви щодо цього найголовнішого питання для кожної людини. Прямо зараз зверніться до Бога з цією молитвою, щоб отримати дарма те, що не можна заробити, заслужити чи купити:

ВСЕМОГУТНІЙ БОГ!

Я дякую Тобі за любов до мене і за Ісуса Христа. Я визнаю, що я грішник та потребую Твої милості. Я розкаююсь у своїх гріхах, і прошу пробач мені усе минуле. Я визнаю Тебе, Ісус, за свого особистого Спасителя та Господа життя, увійди в моє серце Своїм Духом Святим і благослови моє подальше життя на землі, та прийми мене у вічності. Тобі вся слава і хвала! Амінь!

«Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився».

(Еф.2:8-9)

**Валентин АНАКА,
7 років із Богом**

Я народився в місті Чернівці. Був єдиною дитиною у батьків - радість і центр уваги. З боку поглянути — звичайна родина: батько — робочий, мати — вихователка. Особливого достатку не було, але й не було злиднів. З 18 років я почав займатися бойовими видами спорту в цілях самозахисту, а вже в 19 років почав жити кримінальним життям, тобто потрохи ставав бандитом. Авжеж, намагаючись утвердитись в кримінальному світі, я мріяв мати авторитет, визнання. А як відомо, авторитет завойовується відповідними вчинками. І я їх робив. Тоді ще був не одружений, і не маючи роботи, в мене почали з'являтися гроші. Мої батьки знали, що я займаюсь поганими речами і весь час мене попереджали — за все, що я роблю, рано чи пізно доведеться відповісти. Але я їх не слухав, вважав себе розумнішим. Мені подобалося бути «блатним», я проживав своє життя по максимуму. Згодом мною почала «цікавитись» міліція, а саме відділ по боротьбі з організованою злочинністю. Почались обшуки, затримання у відділку на кілька діб. Але я ні трішки не хвилювався, мені було байдуже, адже я все робив «добре» і пред'явити міліції мені по факту було нічого.

Коли виповнився 21 рік, я одружився на коханій дівчині Ларисі. В той період нашого життя мою дружину особливо не цікавило звідки в мене гроші, чим я займаюсь, адже треба було якось жити. Чим більше я занурювався в цей кримінальний небезпечний світ, тим жорсткішим ставало моє серце, мій характер. Мені було все одно, що можна робити, а що ні. Для мене не було ніяких заборон, табу, я чинив всі смертельні гріхи, які тільки людина могла чинити, маючи лише одну мету в житті - стати одним із лідерів кримінального світу.

А для цього треба працювати — чим жорстокіші вчинки, тим ближче до мети.

З часом мої стосунки з дружиною погіршилися. Так, я кохав її, проте не був для дружини опорою, жив як людина, якій все дозволено. Постійні сварки, скандали, суперечки зводили нанівець наш шлюб.

Поступово, як зростає мій авторитет, я чинив все більше і більше беззаконь. Чим жорстокіше ставав навколо мене світ, тим байдужішим і черствішим ставало моє серце.

У 24 роки я став батьком,

але мене це не дуже схвилювало. Я любив свою дитину, але мене не цікавило нічого, що відбувалось в моїй родині, адже, як я вважав — дитина, це особистий клопіт дружини. В моєму житті було багато загроз, і в 26 років я отримав найбільшу: від отриманих травм я ледве вижив.

що я робив, що я отримав. Я був достатньо вдалим інструментом в руках диявола. Заглиблюючись в цю книгу, я став розуміти - все, що хоче отримати сама людина, вона повинна робити іншим людям. Що людина сіє, то вона пожинає. Я покаявся в свої гріхах. Почав молитися.

МІЙ БОГ МЕНЕ ПЕРЕМІГ

Родина Анака.

На превеликий жаль, це не стало для мене уроком. І вже в 28 років я потрапив в ситуацію, де справді я був не винний. Якщо раніше я був організатором сварок, розбірок, то саме тоді я захищався від нападу. Дії, які я чинив, щоб себе захистити, згодом підпали під кримінальну статтю, яка передбачала покарання у вигляді позбавлення волі близько 12 років. Мене заарештували і я потрапив в ізолятор тимчасового тримання. Саме тут, я повинен був відсидіти до попереднього винесення вироку суду, а вже далі - свобода, чи слідчий ізолятор (СІЗО). Знаходячись в ізоляторі, я почав замислюватись: чому саме зі мною так сталося, я ж захищався?! Чому я тут опинився? Реально, я вже бачив себе на зоні.

Якось, я попросив чергового принести мені щось почитати (адже часу було вдосталь). Він приніс мені книгу. Так, в мої руки потрапили коментарі до Біблії. Читаючи цю книгу, я почав задавати питання Господу: що я тут роблю? Так, я нехтував законом, але саме цього разу я справді не винний, чому так зі мною сталося?! І Бог дав мені відповідь на мої питання — наше благополуччя залежить від нашого підкорення законам Божим. Мене, як блискавкою вдарило. Я почав розуміти багато речей. Перед очима пробігло все моє життя, як кіно:

Взагалі, до того як мене ув'язнили, я знав, що Бог є. Напам'ять говорив молитву «Отче наш» і зранку, і ввечері. Ходив до церкви, клав свічки, але одночасно з цим, це не заважало мені бути слугою у диявола. Я знав, що рано чи пізно опинюсь у пеклі і справді не знав, як я можу змінити своє життя. Саме там, в ізоляторі тимчасового тримання, я почав розуміти, що треба для того, щоб жити нормальним життям — всього-на-всього, стати віруючим, примиритися з Богом. У моєму серці запалилась іскра надії на звільнення і я просив Бога витягти мене з в'язниці. Тоді в камері я дав Йому слово, що за будь-яких обставин — чи звільнюся, чи потраплю на зону — я буду віруючим. Я посвятив себе Господу. Першим вчинком моєї віри Богові стала відмова від цигарок (хоча і чай, і цигарки були в мене вдосталь).

Через 9 діб, проведених в ізоляторі, мене повезли на санкцію суду — вирішувати, що зі мною робити: звільнити чи направити в слідчий ізолятор. Мене звільнили під заставу. Я повернувся додому і через деякий час став прихожанином однієї із протестантських церков нашого міста.

Потім почалися зтяжні суди на 2,5 роки. Знайшлися «свідки», які поливали мене брудом, брехали, проклинали, але я знав, що будь-що — Бог мене пробачив і саме зараз

Він на моєму боці. Я знав, що люди, які виступали в ролі «свідків» — вводили суд в оману. В Біблії написано - **«Бо немає нічого захованого, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться»** (Лук.12:2) і Господь прямо на суді відкривав істину, викривав їхню брехню проти мене. Всі рішення суд прийняв на мою користь. Суддівська колегія за цей час змінилась не один раз. Мої адвокати говорили, що в крайньому разі я отримаю умовно, в гіршому — певний строк позбавлення волі. Наближалося оголошення вироку і прийшов час платити хабар. Я знав, що все в житті коштує певних грошей і звик за все розраховуватись. Так як в той час вже відвідував протестантську церкву, то Господь через служителів тієї церкви сказав: кому я повірю — грошам чи Богові? Тому і буде слава, адже в Біблії з цього приводу написано **«Хто надію кладе на багатство своє, той впаде, а праведники зеленіють, як листя»** (Притчі 11:28). За весь час судових процесів, я не заплатив жодного хабара суддівській колегії, я просто вірив Вірному. І Він не зрадив мене.

На останньому засіданні суду Бог явив свою славу. Він чудовим чином зробив так, що мене не посадили. Мене не притягнули до кримінальної відповідальності. Були, звичайно, і апеляції від потерпілої сторони, але через певний час прийшло відповідь із Верховного суду України — визнати попереднє рішення суду остаточно.

Скоро мені виповниться 35 років. Господь воскресив мої стосунки з дружиною, моєю сім'єю. В мене підростають прекрасні доньки, яких я дуже люблю. Вся моя родина — віруюча. Сьогодні я один із Божих служителів в церкві «Дім Слави Божої». Я вчу людей Божому Слову, граю на саксофоні у прославленні.

Хоча я християнин вже сьомий рік, однак в моєму житті не зникли усі проблеми й труднощі. Вся різниця між колишнім і теперішнім життям в тому, що тепер в мене є Христос, який дає мені спокій та впевненість в майбутньому.

Христос навчив мене прощати і любити людей і я вірю, що Бог буде продовжувати змінювати моє життя через Ісуса Христа. Я щасливий, коли думаю про те, що після смерті я буду на небі з Христом. Буду там, де не буде гріха, смуту, жалю, проблем, де не буде зла.

Моя ціль - небеса, а поки я живу на землі моєю метою залишається - слідування за Христом.

Тож немає тепер жадного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом... Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас (Рим.8:1,34)

ВІДРОДЖЕНЕ СЕРЦЕ

Після низки помилкових вчинків або від нездійснених очікувань з'являється відчуття провини або образи, потім приходиться нудьга, апатія до оточуючих, байдужість до себе і, врешті-решт, з'являється «її величність» депресія. Знаходячись в її «обіймах», людина відчуває відразу до себе, яка часто супроводжується відчуттям сорому, розумінням особистої нікчемності. В депресивному стані людина, часто хоче тільки одне: повернути нормальне самопочуття. Але це не головне – насамперед треба усунути причини виникнення депресії, адже саме завдяки їй, людина поступово входить в рабство нарко- чи алкозалежного життя. І для усунення цих причин треба тільки одне – привести в порядок духовний стан своєї душі....

В'ячеслав Юрійович ЗАТOKОВИЙ, 38 років

Ще до того, як мене «знайшов» Господь і я покаявся в своїх гріхах, моє життя було таким же, як і в більшості хлопців з мого району. Мати померла, коли мені було 6 років, і скільки себе пам'ятаю, я завжди був залишений сам по собі. Основний час я проводив зі своїми «друзями», адже після смерті матері я почувався відчуженим, нікому не потрібним. Саме відчуження, пригноблення, а згодом і депресія штовхнули мене на вулицю, де я скоро знайшов собі подібних. Тоді я ще не замислювався над тим, що таке життя, у мене не було ніякої цілі. Вулиця сформувала неправильне розуміння сенсу існування – жити треба тільки для себе, для свого задоволення, жити кожним днем, не замислюючись над тим, що буде завтра. Школи я часто прогулював, адже мене більше цікавили місця, де можна було роздобути гроші на цигарки та алкоголь для себе та «друзів». Згодом, будучи вже юнаком і маючи постійну потребу в грошах, я почав красти. Батько, зрозуміло, за такі вчинки по голові мене не гладив, а намагався перевиховати своїми методами. Від цього в моєму серці зародилась образа на нього. З кожним днем моє серце ставало жорсткішим, ненавидячи всіх навколо. У 15 років я потрапив у тюрму, а у 18, повернувшись із місць позбавлення волі, я вирішив – будь-що, але назад в тюрму я ніколи не повернуся. Перебуваючи за ґратами, нічого доброго не навчився, тим паче, як далі жити. Гадав, що став розумнішим, намагався влаштуватися на роботу, але затримувався скрізь не більше трьох місяців. Без освіти, маючи низьку самооцінку та «прекрасне»

ДЕПРЕСІЯ приносить людям більше болю та страждань, ніж будь-які інші хвороби чи біди. Що таке депресія, в двох словах і не розкажеш. Також важко описати її симптоми та способи лікування. Виходячи з медичного визначення, депресія – це емоційний стан, близький до неврозу або психозу. Його характерною особливістю є почуття безвиході, безпорадності, туги. Саме від неї страждають всі люди, незалежно від віросповідання, віку чи соціального стану.

минуле, я не уявляв як я маю далі жити в цьому світі. Для чого я живу? Це вже зараз, будучи християнином, я розумію, що треба планувати своє життя, а тоді, не маючи освіти, спеціальності, перспектив – моє життя, крок за кроком, скочувалося все нижче й нижче... У стосунках з близькими людьми, на роботі – завжди відчувався відголосок тюрми. Грошей не вистачало, особистого капіталу не було. Жив кожним днем. Сенсу життя – не було і коли ставало зовсім погано – приходила депресія. Прокидаєшся ранком і думаєш – ну навіщо прокинувся, навіщо живеш? Згодом, вже затягнутий в тенета депресії і шукаючи забуття, я почав зловживати алкоголем, потім наркотиками. Одного разу я замислився – мені 32 роки, ще не кінець життя, а попереду – безвихідь. Як далі жити? Ось тоді я почав шукати вихід. Вихід із залежностей, шукати те, задля чого треба жити. Сенс життя. В той час на моєму шляху зустрівся хлопець, який дав мені запрошення до церкви. І я прийшов на служіння, покаявся. Тоді, я хапався за будь-яку соломинку, яку простягав мені Господь, адже врешті-решт я точно вже нічого не втрачав.

До того, як я прийшов до церкви, я час від часу самотужки намагався змінити своє життя. Але навіть, коли мені вдавалося це зробити на невеликий проміжок часу, то не бачачи перспектив в своєму майбутньому, я починав ще швидше падати у прірву під назвою «залежність». Перспективи не було ніякої, а в Господі – завжди є надія на найкраще. Тоді моє життя

будувалося на піску, без фундаменту. Зараз мій фундамент – це Божі обітниці.

Через деякий час, після того як я прийшов до церкви, опинився в реабілітаційному центрі. Проживши там 4 місяці, я позбувся наркотичної залежності, почав розуміти навіщо я живу на землі. Згодом, повернувшись додому, я влаштувався на роботу на дослідну станцію, де і працюю по сьогодні. Також я навчаюся у філіалі Київського аграрного університету та здобуваю кваліфікацію спеціаліста сільського господарства. В мене врешті-решт налагодилися стосунки з батьком, планує мати сім'ю, дітей. Саме перебуваючи в церкві, позбавляючись комплексів, розумієш хто такий чоловік, вчишся поважати та любити жінку. Усвідомлюєш, що готовий нести відповідальність за свою сім'ю, бути главою родини. Зараз я вже готовий дати своїм майбутнім дітям любов та турботу, правильно їх виховати згідно з Божим Словом.

З першого мого візиту до церкви минуло вже більше п'яти років. Сьогодні – я щаслива людина. В мене є плани на майбутнє, улюблена робота, а головне, мета – прожити довге життя на землі, славлячи Бога, увійти в Його спадщину і мати вічне життя після смерті.

Також я служу Богові, показуючи на прикладі свого життя Його милість та любов. Сьогодні я допомагаю людям таким же, яким я був колись. Простягаю їм руку, примиряючи їх з Богом, так як тільки Він може витягнути цих людей із скрутних обставин. Але Бог потрібен не лише наркоману чи алкоголіку. Він потрібний кожній людині. Я почав жити по Слову Божому і зрозумів одну річ – справжнє життя починається тоді, коли ти впускаєш в нього Бога. А все, що було до зустрічі із Ним – жалюгідне існування. Ти марно витрачаєш свій час, навіть якщо в чомусь маєш успіх. Справжнє життя починається із Господом.

Сьогодні я знаю, куди йду. Я знаю, що мені робити і як жити. Господь допомагає мені й супроводжує мене. Так, не завжди просто, але у нас віруючих, Бог – помічник і Він дає нам благодать жити з Ним по Його волі.

У ГОСТІ ДО... МЕРЦІВ

Відсвяткують Пасху. Віддзвонять дзвони в храмах, замовкнуть співи на честь перемоги Христа над смертю. Люди повернуться до повсякденних клопотів. Але пройде всього лише тиждень, і недільним днем народ тисячами потягнеться не до церкви, а на кладовище.

І що цікаво: хтось чекає цю подію, не менше, ніж Пасху. Що ж воно з себе представляє?

У цього невеселого свята багато імен: Гробки, Радониця і найвідоміше – Проводи. В радянські часи, коли могутня антирелігійна кампанія підірвала авторитет церкви, до храмів мало хто йшов: не засміють, так накажуть. Відвідування могил в будні відпало через робочий тиждень. Проте неділя, після Пасхи цілком для цього підійшла. А оскільки з поминками партія всерйоз не воювала, мов, усі там колись будемо, так і пішло, що Проводи стали «відзначати» на наступну неділю після Пасхи.

Люди, які приходили в цей день до могил, традиційно вітали спочиваючих рідних як живих: «Христос Воскрес!»! І небіжчик нібито обов'язково відповідав «Воістину Воскрес!»! Далі на могилі проводили трапезу, не забуваючи залишити їжі для померлого. І «живе» спілкування з небіжчиком відбулося, і на серці полегшало, і ніби все добре. Деякі люди, навіть умудряються цигарку застромити в землю на могилі курця, мов нехай покурить там на небі. Не обходиться, звичайно, без сліз та причитань, «кропленням» горілкою могили, нібито земля після цього стане «пухом».

Коріння цієї традиції дуже давнє. Ще в дохристиянську епоху у багатьох народів були свята, присвячені мерцям. Люди вважали, що в цей день душа небіжчика залишала місце темряви, щоб зустрітись із живими родичами. З 1 березня германці, литовці, франки, слов'яни святкували вигнання зими та смерті й вшановували померлих родичів, приносячи їм жертвоприношення. Місцем святкування такого дійства загалом ставало кладовище.

Час йшов, язичництво потрохи відступало. Світ розділився на віруючих в Христа та невіруючих. На зміну смутним уявленням про загробне життя, прийшло ясне вчення про стан душі після смерті. Для одних заброньовано місце на небі, для інших – вічні кайдани пекла. Ніякої відпустки, канікул або вихідного дня із заточення для грішника не передбачено. Навіть на кілька хвилин, щоб посидіти з близькими на особистій могилі. Те ж саме стосується і праведних – Богом заборонені будь-які контакти з мертвими після їх захоронення. Ці дії розцінюються Богом як гріх та мерзотність: «Нехай не знайдеться між тобою

такий... хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гидота для Господа кожен, хто чинить таке...» (Повт. Закону 18:10-12). Чому ж так?

Ще здавна кладовище було місцем мешкання нечистої сили. Сам Христос називає диявола «душогубом споконвіку» (Іван.8:44). Саме диявол допомагає відправляти людей в гроби, а потім бавиться, коли на Гробки натовпи народу приходять «поспілкуватися» з тими, кого любили. Адже душ померлих там немає.

І ще один цікавий факт. Апостол Павло пише про померлих християн не так, як про усіх загинувших, а як про заснувших, і слово «смерть» (в грецькому оригіналі) замінено словом «сон». Тим самим він підкреслює, що смерть для християн – це розставання лише на час, до загального воскресіння, яке повинно відбутися напередодні Другого приходу Христа:

«Не хочу ж я, браття, щоб не відали ви про покійних, щоб ви не сумували, як і інші, що надії не мають. Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса приведе Бог із Ним. Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто пошлений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й залишились, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом».

(1Сол.4:13-18)

Ось він – промінь світла в темному царстві! Для кожного спочиваючого християнина є надія бути відновленим із праху земного для вічного життя в оновленому світі. Немає причини горювати, якщо близька нам людина померла із вірою в Ісуса Христа. А якщо вона жила без рятівної віри? Тоді слезами горю не допоможеш і їжею мерця не підкріпиш. Пом'янеш його

добрим словом, поділишся теплими спогадами. І самі, в тиші замислимося над тим, де знайде спокій наша душа, коли проб'є наш останній час...

*Страдаю я. Со мной мой БОГ страдает.
Со мною делит горести и слёзы.
Ни на минуту ОН меня не оставляет -
ОН чувствует царапины, занозы!*

*ОН чувствует мою больную душу,
ОН слышит сердца стук и мои мысли,
Со мной горит, со мною пламя тушит,
Со мной стихи о моей жизни пишет.*

*Со мной ГОСПОДЬ. Со мной к НЕМУ молитвы.
Я даже их во сне порой читаю.
А дни мои - СВЕТОМ ХРИСТА залиты,
Вот почему я жить-то продолжаю!*

**Запрошуємо Вас на Богослужіння
Християнської Церкви
“Дім Слави Божої”
м.Чернівці,**

**яке проходить щонеділі о 10.00
за адресою: вул. Шепетівська,5
(Будинок естетики та дозвілля)**

**м. Борщів,
яке проходить щонеділі о 10.00 за
адресою: вул. Грушевського, 3. Дім
дитячої творчості, II поверх, актовий
зал.**

**Щоб отримати інформацію
про служіння церкви, звертайтеся
на телефони 55-32-19, 90-01-40**

Любі друзі! Ми готові молитися за всі
ваші потреби і відповідати на будь-які
запитання. Звертайтеся на нашу адресу:
Україна 58002,
Чернівці-2, вул. Худякова, 6, а/с 56

З питаннями звертайтеся на тел.:
55-32-19, 90-01-40
E-mail: dimslavy@ukr.net

Редактор Олена БУРКОВСЬКА

**КОЖНОЇ СУБОТИ
ТА НЕДІЛІ
НА КАНАЛІ ТВА –
ЦЕРКОВНА
ТЕЛЕПЕРЕДАЧА
«Вихід Є!»**